

Dormir

Dormir és una necessitat primordial. La vida fatiga i mata i necessitem dormir. Sense aquestes hores de suspensió temporal de la consciència, el nostre cos s'enrocara en una espiral de fatiga i de bogeria. Dormir ens cura de totes les malures diàries, la pitjor **de les quals**, precisament, consisteix en això **que** anomenem "dormir malament" i **que** tant pot ser una patologia com un símptoma. Homer deia **que** el son i la mort són germans bessons; de fet, dormir és com una mena de mort, una mort **de la qual** despertem vius, de cos present i a vegades encarcerats i ranquejant, però vius. Dormir consisteix bàsicament a suspendre temporalment les hostilitats amb la vida. "Caïem rendits", diem, i és veritat. Els llençols no deixen de ser com una bandera blanca i el llit, el reducte **en el qual** ens confinem. La societat humana s'ha organitzat i ha evolucionat condicionada per aquesta necessitat vital. És necessari **que** algú vigili mentre els altres dormen. D'aquí sorgeixen les institucions policials i tots els serveis **que** vetllen permanentment mentre nosaltres dormim. Les democràcies, però també les tiranies, han desenvolupat, històricament parlant, molta literatura a l'entorn d'aquest fet. Només cal recordar aquella "lucetita del Pardo" **que** lluia sempre encesa al despatx del general Franco. Però fins i tot els dictadors tenen necessitat de dormir, i això els perd. El desembarcament aliat de Normandia, **que** va assenyalar el principi de la fi del nazisme, va agafar Adolf Hitler dormint i cap dels seus assistents va gosar despertar-lo. Bàsicament dormir ens allibera. Hem de viure i hem de gaudir de la vida, però també hem de saber dormir, aquest és un repte més **que** hem de poder superar.

Quim Cubet, *Diari de Girona*, 2/12/2013 (text adaptat)